Ionuț Caragea

Guru amnezic

EIDOS
40

ISBN 978-973-8930-50-6

© 2009 by Ionuţ Caragea, Montréal.
Toate drepturile rezervate.

website: www.ionutcaragea.ro
email: icaragea@sympatico.ca

Coperta: Vlad Turburea

Ionuţ Caragea

GURU AMNEZIC

Cu o Prefaţă *de Constantin Miu*
şi o Postfaţă *de Angela Furtună*

FIDES

De acelaşi autor:

1. *Delirium Tremens* – Stef, Iaşi, 2006
2. *M-am născut pe Google* – Stef, Iaşi, 2007
3. *Donator universal* – Stef, Iaşi, 2007
4. *Omul din cutia neagră* – Fides, Iaşi, 2007
5. *33 bis* – Fides, Iaşi, 2008
6. *Analfabetism literar* – Fides, Iaşi, 2008
7. *Dicţionarul Suferinţei* – Fides, Iaşi, 2008
8. *Negru Sacerdot* – Fides, Iaşi, 2008
9. *Absenţa a ceea ce suntem* – Fides, Iaşi, 2009
10. *La suprême émotion* – ASLRQ, Montréal, 2009
11. *Déconnecté* – Elmis, Iaşi, 2009
12. *Guru amnezic* – Fides, Iaşi, 2009
13. *Literatura virtuală şi Curentul Generaţiei Google* – Fides, Iaşi, 2009

MOARTEA CA NEMURIRE ÎN ŞI PRIN CUVÎNT

Cei care s-au referit pînă acum la volumele de versuri semnate de către Ionuţ Caragea (printre care Marius Chelaru, Adrian Erbiceanu şi V. M. Tăicuţu) au remarcat mai cu seamă elementele dionisiace ale acestui poet nonconformist, precum şi sentimentul dezrădăcinatului, la care şi noi am făcut trimitere, într-o cronică la volumul *Absenţa a ceea ce sîntem*. Doar Traian Gărduş (în ediţia electronică a revistei *Glas comun* din 19 mai 2009) a vorbit tangenţial (într-un scurt fragment al recenziei sale la volumul de versuri *Omul din cutia neagră*) despre problematica morţii: „Moartea revine mereu-mereu în poemele lui Ionuţ Caragea ca o intuiţie sau ca o premoniţie, ca şi cînd autorul ar sări peste anumite etape şi s-ar afla faţă în faţă cu bătrîna doamnă".

Înainte de a face referiri la problematica morţii ca modalitate de cunoaştere, prezentă în volumul *Guru Amnezic*, se cuvine să reproducem cîteva *panseuri* (aşa considerăm noi „definiţiile" date *doamnei în negru*, în *Dicţionarul Suferinţei* – editura Fides, Iaşi), pe care le formulează Ionuţ Caragea, deoarece acestea constituie nucleul filosofiei sale vizavi de *thanatos*, prezent şi în creaţia sa poetică:

– „Moartea n-are flec la tocuri";

– „De ce moartea este întotdeauna o femeie?";

– „Oriunde încerci să fugi, moartea te aşteaptă deja acolo";

– „Dă-mi o moarte şi îţi voi da înapoi două vieţi“;

– „Cum putem să mai murim cînd sîntem deja morţi pe dinăuntru?“;

– „Vine moartea ca un bulgăr, rotocol fără astîmpăr, şi ne ia pe toţi de-a valma, fără să-i întindem palma“;

– „Murim şi ne trezim mai bătrîni cu o moarte“;

– „Moartea-şi serbează din secundă-n secundă ziua de naştere“;

– „Doar pe ultimul om de pe lume, moartea o să-l ştie pe nume“;

– „Moartea are întotdeauna drepturi de autor“;

– „Moartea ne ia pe toţi cu frumosul“;

– „Fără să ştim, ne căutăm toată viaţa locul cel mai bun de murit“;

– „Moartea cuiva este foamea altcuiva“;

– „Moarte, ce poţi face azi, nu lăsa pe mîine“.

Poemul care împrumută titlul noului volum (*Guru amnezic*) este reluat din volumul *Absenţa a ceea ce sîntem*, ca semn evident al continuării ideaticii din volumele anterioare. Ideea pe care o comunică aici autorul – şi care transpare din întregul op – este aceea că nu omul este stăpînul spaţiului şi al timpului, ci acest *guru amnezic*: „secundele s-au adunat într-o sectă/ condusă de un guru/ amnezic“. S-a spus, şi putem afirma pe deplin convinşi, că Ionuţ Caragea este şi un *poet al paradoxurilor*. Bunăoară, o altă idee avansată aici este aceea că *sfîrşitul este un nou început* pentru acest lacom guru: „secundele s-au adunat/ ca morţii-n cimitir/ aşteptînd numărătoarea/ inversă// degeaba// o nouă istorie începe/ istoria clepsidrei/ pe jumătate plină/ de lăcomia unui guru/ amnezic“.

Ideea *timpului-bumerang* – accesoriu pentru acest „vampir sorbind lumina spaţiilor înguste“ – ca un corolar al ideaticii din poemul adus deja în discuţie o întîlnim în alt loc – *Singurul geniu*: „moartea este singurul geniu/ în mînuirea

timpului/ bumerang“. Acest *singur geniu*, de care vorbeşte poetul, are şi *abilităţi de păpuşar*, dîndu-ne impresia că avem libertatea de mişcare, prin intermediul comunicării, însă este doar o *aparenţă corectată de o transparenţă* – ca să ne exprimăm în termenii filosofiei lui Mircea Eliade: „moartea este singurul geniu/ în mînuirea cuvîntului/ călătorind de la ventricolul stîng/ pînă la marginea universului/ lîngă tălpile reci/ ale creatorului“.

Poetul – şi el un demiurg, un creator de lumi prin cuvînt – este conştient de necesitatea jertfei, prin răstignire de propriile versuri: „trăiesc şi în această carte,/ de-atîtea versuri răstignit“ (*O patrie şi un mormînt*). Ionuţ Caragea mărturisea undeva că „nu sîntem completi decît atunci cînd murim“. Ţinînd cont de acest „postulat“ şi de versurile declarative din poezia ceva mai sus amintită şi avînd în vedere ideatica poeziei *Visînd nemurirea*, putem spune că poetul îşi completează cu fiecare volum fiinţarea prin moarte ca nemurire în şi prin cuvînt: „stau cu mintea la pîndă cu rana deschisă/ ca o floare carnivoră/ cuvintele trec prin sîngele meu vin la sufletul meu/ să se-mbogăţească de sensuri/ iar eu lacom le-nchid printre vintre/ visînd nemurirea“.

În poemul *Ademenire*, autorul consideră că singurul lucru de care e privată această „prezenţă invizibilă/ care ne locuieşte în fiecare clipă“ (cum o numeşte în alt loc – *Niciodată nu luăm moartea în serios*) este – totuşi – neputinţa de a fi împlinită prin urmaşi: „ce îi lipseşte morţii mai mult/ decît să fie mamă“. Fiind „impredictibil şi rece“ şi *devorator de timp şi cunoaştere*, putem considera scrisul *copil vitreg* al acestei *prezenţe prin absenţă*, căci el, scrisul, are ca urmare moartea temporară: „dacă încerc să anticipez o mişcare/ se-nalţă şi îşi scuipă veninul/ drept în ochii mei/ orbindu-mă pentru o vreme“ (*Anticipez o mişcare*).

Parafrazînd consideraţiile autorului din finalul cuvîntului înainte – *Punctul zero* – la volumul *Omul din cutia neagră*, vom spune că, angajat într-un adevărat *maraton pe tărîm literar*, prin acest nou op, Ionuţ Caragea are curajul să-i surîdă morţii în faţă şi să-i spună: „Nu mi-e frică, vom continua cursa!“

Prof. Dr. Constantin Miu,
Medgidia, 11 august 2009

Ademenire

flori în jurul casei
fîntîna mereu descoperită

în grădină pe masa albă
un evantai şi o pereche de cărţi

ascultă foşnetul ierbii
leagănul de lemn
plînsul subţiat
de închiderea pleoapei
umbra apropiindu-se-ncet
ca o ghilotină
cu aripi

ce îi lipseşte morţii mai mult
decît să fie mamă
să-şi mîngîie copilul
cu ochii stinşi
cu tăcerea solemnă
şi zîmbetul
nesculptat de vremelnicie

Cuvîntul în faţa căruia oamenii mor

există cuvîntul în faţa căruia oamenii mor
fără să plîngă fără să-i doară
oamenii pur şi simplu mor

dar ce cuvînt e acela
şi cît de mult îşi doresc
unii oameni să-l ştie!

doar moartea
îl ţine ascuns în privire
unii oameni pur şi simplu îngheaţă

aş vrea să aflu cuvîntul
fără să mor
să-l scriu în secret
pe o pagină albă

atît de albă încît cuvîntul
să fie-nghiţit de viu
să moară în măruntaiele albului

apoi să dorm liniştit
cu capul în braţele iubitei mele
să dorm liniştit

Este o clipă de liniştită durere

este o clipă de liniştită durere
păsări dorm
departe
prin spuma nopţii
umbre
pleacă la drum

scrumul
luminează reavăn pământul
huruit de plămîni

ziua apasă
umeri lăsaţi
gînduri
    dragoste
        gînduri

un copil
priveşte apusul
cineva îl trage de mînă

este o clipă de liniştită durere
păsări dorm
departe
la porţile caselor
    umbre
        dragoste
            umbre

Ecoul absurdului

sufăr de foamea altora
durerile şi supărările lor
eşecuri deziluzii drumuri neterminate
speranţe rămase datoare trecutului
apusuri îmbibate în otrava neagră a viselor
sufăr de neputinţa altora
boli netratate la timp
singurătate pe patul lui procust

aceleaşi metode de sinucidere
şi viaţa merge înainte ca un cîine domestic
cu limba scoasă

sufăr de stres şi promisiuni
de dragul promisiunii
atingeri respingeri zboruri frînte căderi
calcule peste calcule şi din nou de la capăt
acelaşi episod al naşterii premature
aceleaşi maturizări forţate aceleaşi crime premeditate
trilogia destinului aceleaşi instrucţiuni
de folosire a semenilor pe post de cobai
hrăneşte creşte ucide

Ferocitatea cuvîntului

cine sîntem cu adevărat…
să ne răspundă oglinzile să ne interpretăm visele
să ne citim în palme
să ne oprim la marginea apelor
să ne confesăm prietenilor imaginari

să călătorim departe
departe de orice urmă de-ndoială
să admirăm orizontul
să privim în prăpastia
înfometării

în acest timp cu defrişări masive de memorie
cu umbre păgubitoare şi prejudecăţi
în acest timp cu ipotecă pe trup
şi datorie pe suflet
cuvîntul, da, cuvîntul
umblă cu ferocitate prin lume
scăpat din lesa divinei tragedii

Perpetuum mobile

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sînul femeii

în clepsidră
pe un banc de nisip
o corabie eşuată

umbra
face semne disperate
din mîini

ferestre închise

pe treptele templului urcă un om
lacrima coboară
pe sînul femeii

dragostea
unicul perpetuum mobile

Guru amnezic

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

traficant de nisip
în spaţiul îngust
al clepsidrei

secundele s-au adunat
ca morţii-n cimitir
aşteptînd numărătoarea
inversă

degeaba

o nouă istorie începe
istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

În altă viaţă am fost un rîu

în altă viaţă am fost un rîu
iubita mea era o salcie
cu dragostea despletită
cîteodată frunzele ei
îmi acopereau trupul
cîteodată se închidea în sine şi plîngea
adesea o mîngîiam unduitor

într-o zi iubita mea a plecat
în căruţa unui lemnar
în locul ei
pe un ciot
se odihnea adesea
o codobatură

eram furios şi pentru o vreme
n-am mai privit malurile
pînă cînd o femeie necunoscută
privind prin mine pietrele
a vrut să afle rostul pămîntului
şi s-a lăsat să cadă
ca o pană de codobatură
ca o frunză de salcie

a plutit o vreme
cît m-au ţinut braţele
apoi am sărutat-o
şi a rămas în voia mării

deseori iubita mea cîntă
la miez de noapte
vrăjeşte pescarii

iar eu întind degetele
prin siajul bărcilor

Îngeri mincinoşi

au murit cuvintele
hoituri stau întinse la marginea drumului
plouă sufletul resemnat aşteaptă finalul
viaţa îşi leapădă karma
ca o piele de şarpe
să crezi în metamorfoze să crezi adevăruri
spuse de dragul minciunii

să fii cu totul alt om pe jumătate străin
pe jumătate de pe altă planetă
să huruire ceva în tine ca o moară stricată
inima să-şi achite nota de plată şi cine semnează
umbra ţi-e martor şi cine semnează
să vină îngerii de vată de zahăr
să vină îngerii de zăpadă
să vină îngerii pur sînge diluat
în agheasmă

Inima mea ca o pasăre oarbă

îmi ţin inima-n pumni ca pe o pasăre oarbă
tu trebuie să ghiceşti în care-o ascund
şi va fi pe vecie a ta

nu ai nevoie de colivie lasă fereastra deschisă
las-o să bată din aripi nu-ţi fie frică
nu va pleca

inima mea îţi repetă
ca un papagal orb

pentru poarta unui sărut
nu există nici încuietoare
nici cheie

tu îmi laşi inima flămîndă
să moară de singurătate
stînd într-un picior

e primăvară iarăşi
o altă pasăre venind de departe
îşi face cuib în sufletul meu
şi orbeşte

Punctul pe i

ei nu credeau nimic din ce spunea
sau poate că le era teamă
astfel au pus punctul pe i

drumul era lung
printre sunete stridente
toate priveau punctul şi se mirau de mărimea lui
i avea spatele curbat adesea punctul cădea
mulţimea de sunete striga:
– i, tu nu eşti fiul cuvîntului!
iar i cu punctul la picioare
părea un tragic semn de întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvîntule?
niciun răspuns
şi iar îşi ridica punctul deasupra capului
privea pentru o clipă cerul
apoi pămîntul…

pînă la urmă i ajunse pe vîrful consoanei g
i cu braţele larg deschise
i cu buzele amare rostind aceeaşi întrebare
de ce? de ce m-ai părăsit cuvîntule?
niciun răspuns

un vînt nebun venit de niciunde
nori negri şi lacrimile cuvîntului căzute din cer

i cel fără de suflet
în giulgiul paginii albe
acoperită de grele coperţi

dar i
a dispărut fără urmă
soldaţii de carton l-au căutat peste tot

i a mai apărut o vreme
doar celor apropiaţi
spunîndu-le
să creadă mereu în cuvînt
şi în fiul cuvîntului
şi în iubirea
cu punctul pe i

Îngeri cu maturizare forţată

pînă la urmă
tot la aceleaşi compromisuri ajungem
îngeri cu maturizare forţată
rătăcind prin lumi virtuale
în căutarea unui dram de tandreţe
fericirea o lacrimă
prohibită de zei

gesturi mecanice
impozit pe cuvinte spuse din inimă
chirie pentru lumea pe care-o ducem în spate
nu mai contează nimic
doar legea şi ordinea
chiar dacă sufletul nostru venetic
cerşeşte în haosul cărnii

ne ascundem speriaţi
visăm cu deşteptătorul la tîmplă
jurnal personal cu tristeţi şi angoase

pînă la urmă…

Sensul vieţii

inima mea
pioneză pe harta lumii
lumea nu va cădea de pe zidul ridicat
între abis şi-nălţare

sufletul meu
şarpe de aer strecurîndu-se
printre umbre speriate
umbre răstălmăcind
necuprinsul

viaţa
doar o mirare
între două ascunderi

mîinile mele
drumuri mai aproape de sînge

graţioasă moartea se plimbă
ca o lebădă neagră

ochii mei şi lumina
ce nu se vede pe sine
umbra cocoşată de atîta povară
ochii mei şi lumina
ce nu se vede pe sine

Singurul geniu

moartea este singurul geniu
în mînuirea timpului
bumerang

coasă pe grumazul destinului
semn de întrebare
la sfîrşitul unei propoziţii

vampir sorbind lumina spaţiilor înguste
şi transpiraţia celor înlănţuiţi în rut

sfidînd gravitaţia cu zboruri înalte sau umbre
filtrînd aerul alveolelor pulmonare

şi aerul fiecărui cavou
plin de umezeală
şi mirosuri apocaliptice

moartea este singurul geniu
în mînuirea cuvîntului
călătorind de la ventricolul stîng
pînă la marginea universului
lîngă tălpile reci
ale creatorului

moartea este singurul geniu
în umplerea tuturor spaţiilor goale
dintre oameni şi îngeri
dintre cer şi pămînt
dintre stele şi găurile negre
dintre toate lucrurile văzute
şi nevăzute

Sevraj între două doze de moarte

parfum cu extract de cuvinte
prima zăpadă a neliniştii
nopţi cenzurate
călătorii îndepărtate pe
spinările vidului
elogii ale absenţei
ne cultivăm speranţa
în fiecare închipuire
şi căutăm soluţii
pentru neîmplinire
viaţa este doar un sevraj
între două doze de moarte

Şi cîte cuvinte degeaba s-au spus

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

noaptea stau întins privesc cerul
multe stele ard fără urmă

cîţi oameni
au trecut prin viaţa mea
cîte întîmplări
vesele triste
cîte gînduri
s-au spus

aduc ofrandă
misterului
lacom îmi cere
tot mai multe cuvinte

r e p e d e

multe locuri pustii au rămas
nu le-am călcat
multe pietre m-au strigat pe nume
nu le-am răspuns

În sîngele meu se porneşte Jihadul

unde sînteţi voi, cuvintelor, miracol al înfăptuirii
zadarnic este tronul acesta
peste împărăţia nimicului!

nicio pasăre oarbă niciun gînd răscolit de tandreţe
nicio umbră levitînd peste zăpezile veşnice
nicio jertfă adusă monstrului sacru
cerber la porţile visului

unde sînteţi voi, elegii ale morţii
zadarnice căutări
prin amneziile timpului!

unde eşti tu, fiară descătuşată
înger imponderabil noapte feerică
ego transcendental lumină izbăvitoare

unde eşti tu, muză cu clopoţei
paing pe globul meu ocular

chiar acum în sîngele meu
se porneşte Jihadul!

Poem în lipsa ta

pentru Simona Leţa

şi cîte cuvinte mi-ar trebui
să îmi exprim toată tăcerea toată lipsa ta
şi cîte greşeli aş face încercînd
să mă apropii de tine
dacă lucrurile…
ar fi atît de simple
atît de simple încît
să nu existe distanţe
să nu existe aduceri aminte
să nu existe durerile
acestor sentimente acute
doar veşnicul refugiu al unei înlănţuiri

Cenuşăreasa poeziei

a fost odată ca niciodată o poetă
toată viaţa nu făcuse decît să scrie
departe de ochii cititorilor
şi cu toate acestea era mult mai frumoasă
decît surorile ei ce răbdau de foame în faţa criticilor
şi nimeni nu-i vedea metafora dorinţei ascunse
metafora sărutului sub clar de lună
metafora pasului în doi pe alei
metafora iubirii cu suflete pereche
şi tot aştepta să vină cineva
s-o citească s-o scoată la bal s-o danseze
epuizîndu-i viaţa pînă la ultimul cuvînt
şi tot aştepta…
pînă cînd într-o zi întîlni prinţul poeziei
învăluit în umbră maestrul trecerii
de la o lume la alta pe limba nemuritorilor
„e neasemuit de frumoasă" – se gîndi prinţul
însă poezia pe care el o purta de atîta timp în suflet
poezia egoului şi a învăţăturii
poezia înverşunării împotriva nimicului
poezia credinţei şi a revelaţiei…

poezia se împotrivi
lovind din coada ei de himeră
şi poeta se chirci de durere
se ascunse în propria ei metaforă
ca într-o cochilie de melc
metafora singurătăţii sub clar de lună
metafora singurătăţii pe alei
metafora iubirii de sine
şi numai de sine
metafora trudei zilnice
la temelia poeziei
fără cititor

O patrie şi un mormînt

trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legămînt;
printre ventricule şi atrii
acelaşi sînge curge – sfînt.

trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc şi în această carte,
de-atîtea versuri răstignit.

trăiesc aceeaşi melodramă
prin vise şi prin alte vieţi,
ca plînsul unui dor de mamă,
ca roua unei dimineţi.

trăiesc cu ochii şi cu gîndul
la tot ce-a fost şi ce va fi;
trăiesc, cînd se termină rîndul,
pe firul unei agonii.

trăiesc blestemu-nstrăinării
prin alte lumi rătăcitor;
necunoscut sau dat uitării…
pe care limbă vreţi să mor?

Fidelitate

merg cu umbra mea
cîine cu limba
tăiată

niciun cuvînt
nu ne amenință
dragostea

vîntul vorbește
cu pietrele
despre secretul
apei curgătoare

în amurg
moartea
își potcovește
fiarele

Poezeul cuvîntului

eu creez poezia
mai întîi în imaginaţia mea
ruptă din coasta unui gînd
apoi în măruntaiele mele
amestecată cu sînge şi durere
apoi născută pe gură
ca un fluture ieşit din stomac
eu
poezeul cuvîntului
creez
poezia

Marele maestru al binelui

„sîntem prea buni şi avem prea mult de oferit
pentru a ne gîndi la un univers limitat“

însă e atît de greu să fii
marele maestru al binelui
cînd poţi alege cu uşurinţă să fii
dorinţa nimănui credinţa nimănui speranţa nimănui
v i s u l n i m ă n u i
şi cel mai tragic să fii
iubirea nimănui

„căci mai degrabă învîrţi universul pe degete
decît să împarţi infinitul cu un om“

Visînd nemurirea

stau cu mintea la pîndă cu rana deschisă
ca o floare carnivoră
cuvintele trec prin sîngele meu vin la sufletul meu
să se-mbogăţească de sensuri
iar eu lacom le-nchid printre vintre
visînd nemurirea
dar cum să rezist cuvintele strigă-lovesc
îşi cer înapoi libertatea
mă lupt cu preţul vieţii mă lupt
fie-i pagina uşoară poemului
pe care tocmai l-am ucis

Niciodată nu luăm moartea în serios

niciodată nu luăm moartea în serios
această prezenţă invizibilă
care ne locuieşte în fiecare clipă

oricît de pustii ar fi vieţile
ca nişte străzi pe care doar praful mai circulă
ne dăm întîlnire cu umbrele
şi mergem împreună în întîmpinarea dezastrelor

ajungem să credem că singura iubire
a fost să ne doară ceva
un semn divin o judecată cu porţile sărutului închise

niciodată nu luăm moartea în serios
fiorul acela ce trece prin şira spinării
ca o cădere în gol în propriul vis
în clipa aceea cînd atingem pămîntul
şi totul se cutremură
chiar şi pămîntul dinlăuntru

mergem încolonaţi oameni şi umbre
fiecare ne dorim să fim altceva
într-un final şi unii şi alţii
sîntem îngeri şi păsări negre
pe cerul din gura unui mort celebru

/?

poem inspirat din Echilibru *de Viorel Zegheru*

la marginea visului
se găsesc cele mai frumoase momente
amintiri
cu lumini şi umbre
într-un mozaic de culori evanescente

fragilitatatea fiinţei mi-o sprijin
de-un mare semn de întrebare:

oare teama de vid
e mai adîncă
decît vidul din mine?

ca într-un puţ fără fund
mă scufund şi vreau să ating
încă o dată cu vîrful picioarelor
consistenţa materiei

la gura timpului liniar
sîngele meu
se varsă într-o mare de linişte

Charon, rătăcitorul Charon

plutind undeva deasupra imaginaţiei
moartea îşi ancorează o boală
în carnea mea în sîngele meu în diviziunea celulei

eu trec dintr-o lume în alta
ca vîsla prin ape mînat de Charon

speranţa mea e speranţa
copil orfan al incertitudinii
aruncat la pubela acestei lumi
dogmatice

valurile se împotrivesc
purtînd o parte din mine la maluri

voi fi sunetul mării
prin cochilii de scoici şi de melci

firul de nisip şi perla
ce o porţi între sîni

între pămîntul apelor tale şi cerul gurii tale
voi fi o bătaie de inimă

vom împărţi timpul în veşnicii egale
vom trage o linie peste care vom trece iubind

Poemul meu ca un tren

poemul meu ca un tren pe firul epic
metafore-pilde şi cuvinte curioase
cu locuri la geam

poemul meu ca un tren personal
oamenii se urcă împart o bucată de vreme
zîmbesc şi coboară uneori cu speranţa
că poate se vor mai întîlni

poemul meu ce nu mai apare
îndrăgostiţii privesc întruna la ceas
probabil se gîndesc
că n-am să mai scriu despre trenuri
şi aceasta este ultima şansă
să cutreiere lumea
din mersul imaginaţiei mele

poemul meu ca un tren al întoarcerii
un bătrîn întrebînd controlorul
de oraşul acela mic dintre munţi
de prima sa dragoste

poemul meu
… î n d e p ă r t î n d u – s e
destin şerpuind prin orizontul lacom
şi totuşi nimic nu este pierdut
mai există trenuri rapide
ce trec prin vămile cerului

şi eu cel care unge roţile cuvintelor grele
cel care aşază şinele
pe drumuri neştiute de hoţii de trenuri

poemul meu ca un tren flămînd de timp şi distanţe
accelerează neobosit

şi eu cel care se opreşte mirat
la ţărmul unei eternităţi fără trenuri…

Osmoza rănilor

sîntem vînători cu lasouri de sînge
contrabandişti de suflete peste graniţele unui sărut
jongleri cu inimi de cîrpă

sîntem iubiri ignifuge
ne retragem comozi în saltele pufoase
şi vărsăm lacrimi de crocodil
pentru reîncarnarea pasiunilor dure
zei captivi în lagărul
perpetuării

noi staruri crescute
în leagănul civilizaţiei
corupte

timpul se bîlbîie
ceasul biologic o ia mereu înainte
liniştea supurează
emoţia cangrenează la încheieturi
dorinţa rupe braţele
inimii nude

ne plimbăm din trup în trup
ca printre camerele unui labirint
fără ieşire

sîntem şi iar sîntem
aceeaşi ritmicitate sub dictatul ruinei
aceeaşi repetiţie a verbului sîntem

Supoziţii

e viaţa şi subiect şi predicat
e punctul o cădere de cortină
şi noi sîntem cuvinte de duzină
mergînd pe-un curs firesc… premeditat

e viaţa şi adverb şi complement
e verbu-n care cercul se închide
şi noi sîntem mirarea ce desfide
fatalitatea timpului prezent

e viaţa substantiv şi atribut
e numeral, pronume şi articol
şi noi sîntem în viaţă… ce ridicol!
le ducem grija celor ce-au trecut

e viaţa adjectiv şi epitet
conjuncţii, interjecţii, prepoziţii…
iar noi sîntem pe pagini supoziţii
ce se emit cu sînge de poet

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
şi ieşi mereu la suprafaţă
cu peştele alunecos
în ciocul lung şi încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvîntului
cine sînt eu
dacă tu încetezi să exişti ?

printre vorace
creaturi ale fluviului sînge
îmi caut amintirile mele
epave pe fundul mărilor
interioare

14 iulie 2009 – filosofez de ziua mamei mele

Abandonat

pledez vinovat în faţa singurătăţii
eliberînd măştile una cîte una

ecoul ultimului cuvînt e dur
mai dur decît cuvîntul în sine

liniştea cu scrupule de femeie
îmi intră încet prin piele
inoculînd amintiri

iată-mă
abandonat prin circumvoluţiuni
în oraşul copilăriei
străzile sînt aceleaşi
casele vechi au fost înlocuite de altele noi
smochinul bunicilor
înfloreşte în ochiul meu stîng

fără lacrimi fără regrete
ofrandă e gîndul acesta viu
într-un ritual al uitării

moartea îmi imită dragostea
cu un frison pleoapele îmi imită viaţa
cu o clipire

timpul îşi trece ultima caravană
prin pustiul alb

Pămînt, crisalide şi fluturi

pentru Amelia Stănescu

ce zei şi-ar vinde locul
pe ultima noastră îmbrăţişare?
ce patimi alunecă pe gîtlejul cuvintelor
pînă în mitra genunii?
pămînt
crisalide şi fluturi în plasa
paingului orb
ce strigăt întemniţat de himere?
pînă şi umbrele au nevoie de paşi
să respire o bătaie de inimă

Distanţa dintre iubire şi oameni

pentru Teodor Dume

distanţa dintre iubire şi oameni
se măsoară cu linia vieţii
cu gustul amar de ieri
şi urlet de iarbă strivită
cu frunze rămase pe drumuri
şi crengi agăţate de haine
cu gropi în obraji şi pietre
însetate de cuvinte

Ceai verde cu aromă de nemurire

stau liniştit şi beau ceai verde
cu aromă de nemurire
războaiele minţii se opresc şi-ncepe
olimpiada gîndurilor bune
în mansarda inimii mele oamenii
se-nghesuie şi se iubesc

în trupul meu se înalţă case se aprind lumini
pe aceleaşi drumuri de sînge
vin veştile bune şi veştile proaste
la ferestrele ochilor mei îndrăgostiţii
îşi fac semn cu mîna
la urechile mele tinereţea e un cîntec de-adio

stau liniştit şi beau ceai verde
cu aromă de nemurire
astăzi se naşte poetul în văzul lumii indiferente
punctul se luptă cu virgula
poemul se luptă cu sfîrşitul poemului
totul este repetitiv doar durerile
coboară pînă la rădăcinile umbrei

în palmele mele drumurile vieţii sînt mai adînci
dar mai scurte din cînd în cînd
se intersectează cu cele ale prietenilor
ne cunoaştem destinele doar dintr-un salut

stau liniştit şi beau ceai verde
cu aromă de nemurire
oamenii se grăbesc păsările negre se rotesc
pe cerul gurii mele
un copil plînge în mijlocul
mansardei pustii

Inimă umplută cu paie

omul a descoperit focul
şi gustul răzbunării

a filosofat despre a fi sau a nu fi
a jurat iubire veşnică
şi a scotocit prin morminte

a pus trofee peste trofee
iar în mijlocul piramidei de capete
a ascuns o inimă
umplută cu paie

în caz de va exista un potop
sau cel puţin un curios
să salveze cumva
aparenţele

Traficanţii de suflete

există o piaţă neagră în care se vînd vieţi
şi se garantează cu suflete
poliţia cerului se face că nu vede nimic
sub pretextul comerţului liber

o mînă spală pe alta
sub uniforme negre sau albe
cu toţii sînt băieţi buni

din socoteala asta cu legea rămîne
doar un somn liniştit
şi datorii pe seama celorlalţi

şefii cei mari merg împreună
la picnicul de la marginea universului
discută noi afaceri despre omuleţi verzi
şi planete locuibile

Dimineţi încornorate

am învăţat să trăiesc privind umbra
cînd moartea din spatele acestui călău fără chip
se pregătea să lovească…

mă feream întotdeauna la timp
ascultam cîntecul de seară al păsărilor
şi plonjam în apele limpezi ale visului meu
pe fundul cărora
se vedeau toate pietrele filozofale

însă dimineţile încornorate
rînjeau mereu cu dinţii lor de ou
cu gălbenuş stricat

Timp coagulat

« je me recherche et ne sais si je brûle
ou si le froid se cache sous ma cendre »
Robert Sabatier

prin mine curge sîngele antic
fluviu neobosit prin deşertul carnal
înflorind civilizaţii după civilizaţii
la fiece rană

prin sîngele meu se îneacă toate corăbiile
cu sclavi ucişi de loviturile inimii
rămîn doar catargele-nalte
pentru odihna îngerilor

prin sîngele meu sînt lăsate mesaje
de la o boală la alta
de la o celulă la alta
moartea-şi aruncă plasele
poate va prinde peştele gras

prin mine curge sîngele antic
fluviu neobosit prin deşertul carnal
umbra plănuieşte un asasinat

Alfabetul de oase al morţii

coperţile din piele le atingem
şi ne declarăm mulţumiţi

paginile din noi rămîn necitite
şi ajungem în biblioteca pămîntului
devoraţi de viermii atotştiutori

rămînem alfabetul de oase
pe care urmaşii îl pronunţă cu frică
atîta frică încît
de la facerea lumii şi pînă la sfîrşitul ei
nu vor învăţa să spună mamă
pe limba morţilor
nu vor învaţa să spună tată
pe limba lui dumnezeu

tot ce au făcut pe parcursul atîtor civilizaţii
a fost să înveţe să meargă
ca mai apoi să fugă
într-o cursă de obstacole peste cruci
şi gropi cu nisip golit din clepsidre

vine o vreme cînd zeul singurătăţii
coboară din paradisul cuvintelor suspendate
răsfoieşte cărţile ca şi cum ar avea nevoie de suflet

şi mai vine o vreme
cînd vrei să dai foc tuturor cărţilor
să priveşti o lacrimă cum curge pe obrazul
unui copil şi să-i oferi sufletul tău
ca o bastistă curată

Umbră ajunsă cu cuţitul la os

timpul se măsoară de la un cuvînt la altul
între cuvinte viaţa este la fel ca mortarul
astfel se înălţă zidul dintre omul singur şi restul lumii
din cînd în cînd se ridică poarta grea
şi trec caravanele foamei

o atmosferă apăsătoare
ca şi cum cineva ar pune impozit pe suflet
respiraţii din ce în ce mai greu de plătit
sîngele trimis să inspecteze terenul
umbra ajunsă cu cuţitul la os

şi totuşi dragostea mai are puterea să coboare
pe un vis înnădit din cearceafuri
sub privirea indiferentă a lunii
apoi aleargă aşa de nebună
fără să ştie că toate drumurile duc
la cazinoul inimii

acolo unde frumoasa doamnă îmbrăcată în negru
joacă aceleaşi numere norocoase
între orele patru şi cinci

Monumentul umbrelor

cît timp au aşteptat cu ţărîna îmbrăcată pe dos
deşirînd ochi cu ochi şi rădăcină cu rădăcină
firul de iarbă
captive într-o închisoare de arbori şi flori
sevă au curs neîncetat
pentru atingerea zborului

prin urme ne-au învăţat liniştea
furînd ploilor înţelepciunea căderii
şi din fîntîni ne-au lăsat să gustăm fericirea
cît să mai trecem o dată pe lîngă inima
de piatră inima lor

ne-am şters frunţile
am mers mai departe şi au început
să vorbească despre plecări fără întoarceri
nimeni nu varsă o lacrimă
la monumentul umbrelor

Casa cuvintelor

numai poetul ştie cîtă singurătate şi cîtă tristeţe
este în casa cuvintelor sale
doar moartea suflă prin crăpăturile pereţilor
scrîşneşte cînd poetul păşeşte pe scări
sau cînd deschide vreo uşă
în timp ce chipuri mint în oglinzi şi femei
îmbătrînesc în portrete pe holuri întunecoase

numai poetul ştie cînd frigul pătrunde
în casa cuvintelor sale
cînd inima i se strînge într-o poemă şi-aşteaptă
sosirea primăverii
odată cu cel mai vestit cititor
doar moartea albă scrîşneşte sub tălpile celor curioşi
grăbiţi să vadă chipul celui ce doarme
în marmura crucii

numai poetul ştie cîtă dragoste
este în casa cuvintelor sale
cînd crengile bat în ferestre şi razele
soarelui timid înaintează prin istoria prafului
acolo din acel sîmbure de lumină
încolţeşte iluzia

numai poetul ştie cîtă speranţă
este în casa cuvintelor sale
cînd zeii coboară prin vise cu dansuri
confeti şi măşti
acolo în carnavalul fericirii
şi moartea poartă o mască surîzătoare

Vînzătorul de ceasuri

aşteptînd tot aşteptînd devin aşteptarea
faţă în faţă cu acest ceas ce îşi ascute cuţitele
hai aruncă sînt pregătit fă-ţi numărul zeule orb al trecerii
este ora exactă spectatorii aşteaptă nimic roata se învîrte
şi eu mă învîrt odată cu ea
vîntul îmi şuieră pe la urechi

tot felul de ceasuri
ceasul cu păsărele la cap îţi face trecerea mai melodioasă
ceasul bolnav închipuit se face că te-aşteaptă
apoi fuge cu cîrjele-n spinare
şi mori cu gura căscată
ceasul electronic merge cu baterii garanţie pe viaţă
şi cîte vieţi ar trebui să trăiască un om
pentru a fi cu adevărat fericit

negociem cu nimicul şi devenim pietre
e şi asta o afacere pînă la urmă

ceasul solar este cam parşiv
noaptea doarme şi ziua se ascunde la umbră
şi tu vei pieri maimuţoiule ce te strîmbi
din coroiatul tău nas de fier
te va stîrpi rugina în cele opt minute

ceasul biologic merge la fix
nu degeaba am spus că fiecare om
este o rotiţă din pîntecul marelui timp
acolo unde timpul timp
acolo unde timp
acolo unde
unde

Extemporal

măştile oricîte ar fi
nu pot ascunde faptele
nici moartea nu poate ascunde
secretele o veşnicie prin buzunare
dacă ştii toate acestea
de ce dai mereu extemporal în faţa oglinzii
doar aşa de dragul jocului în planul secund
în care faci lobotomia şoarecelui din labirint
şi analiza gustului cărnii şi a picăturii de sînge
cu instrumente de mare tandreţe
doar aşa de dragul jocului de-a v-aţi ascunselea
printre absenţe cu strigăte disperate
cu ecoul întemniţat într-o bătaie de inimă

În copacul sîngelui meu…

în fiecare seară
îşi ia bocceluţa şi pleacă
să-mi dai de veste îi spun
şi-nchid ferestrele
visele mă ispitesc dar umbra se-ntoarce
mai am timp să iubesc
în copacul sîngelui meu înfloreşte o inimă
fructul dă în pîrg
aşteaptă să fie muşcat
nimicul îşi croieşte drum ca un vierme
prin carnea fragedă
femeile dorm
în cele patru morminte

Lacrima roşie

în lumea mea eşti ceea ce vreau eu
dar nu vei şti niciodată ce anume…

te-am cules frînturi de gînduri şi iluzii
şi te-am închis în inima mea
închisoare de maci

în lumea mea de vise
cu mîini tremurînde şi nori prea înalţi
cu jocuri de artificii şi fluturi somnambuli
eşti pasărea cu aripi
de porţelan

în lumea mea dragostea
are gustul îngheţatei de fistic

hai să privim amîndoi
lacrima roşie
curgînd pe obrazul albastru al mării

hai

cu mulţumiri Roxanei Angheloiu

Anticipez o mişcare

scrisul este impredictibil şi rece
se hrăneşte cu timp
şi cunoaştere

îl privesc şerpuind prin infinitul alb
şi-mi cobor urmăritorul condei

dacă încerc să anticipez o mişcare
se-nalţă şi îşi scuipă veninul
drept în ochii mei
orbindu-mă pentru o vreme

A te salva mereu
de la o moarte intensă, creativă, repetitivă *

Despre moarte nu se poate scrie poetic decît în două feluri: scrisul izvorît din adevărul morţii trăite şi scrisul izvorît din ficţiunea morţii inventate. Ionuţ Caragea scrie cu primul tip de semantică, generată de o cunoaştere implicită de către autor a intervalului şi a durerii de a fi, prin oglindire, însăşi limita. Din perspectiva omului care s-a iluminat prin moarte, autorul are viziunea adevărului final şi îl comunică în nota de cuneiformă psihică paralizantă: „umbra apropiindu-se-ncet/ *ca o ghilotină/ cu aripi*//" (*Ademenire*, p. 9).

Cărţile de pînă acum semnate de Ionuţ Caragea au fost evenimente în egală măsură de autohipnoză cît şi de explozie pe orbita literară a unui imaginar artistic foarte original: *Delirium Tremens* – Stef, Iaşi, 2006, *M-am născut pe Google* – Stef, Iaşi, 2007, *Donator universal* – Stef, Iaşi, 2007, *Omul din cutia neagră* – Fides, Iaşi, 2007, *33 bis* – Fides, Iaşi, 2008, *Analfabetism literar* – Fides, Iaşi, 2008, *Dicţionarul Suferinţei* – Fides, Iaşi, 2008, *Negru Sacerdot* – Fides, Iaşi, 2008, *Absenţa a ceea ce suntem* – Fides, Iaşi, 2009, *La suprême émotion* – ASLRQ, Montréal, 2009, *Déconnecté* – Elmis, Iaşi, 2009.

Fiind vorba de universul artistic al unui român din exil, în care energia limbii române şi a miturilor culturii române lucrează irepresibil, cărţile lui Ionuţ Caragea sînt nu numai un exerciţiu de salvare, cît şi o strategie de reinventare, pendulînd între neo-mitologia dezrădăcinării şi imaginarul luat ostatic într-o noosferă fertilă: *„în acest timp cu defrişări masive de memorie/ cu umbre păgubitoare şi prejudecăţi/ în acest timp cu ipotecă pe trup/ şi datorie pe suflet/ cuvîntul, da, cuvîn-*

tul/ umblă cu ferocitate prin lume/ scăpat din lesa divinei tragedii“ (*Ferocitatea cuvîntului*, p. 13).

Autorul îşi asumă tranzitivitatea miturilor, în care statutul de erou nou impus subminează eroul recent învins, amîndoi fiind de fapt grefele aceleiaşi personalităţi auctoriale supuse presiunii unui histrionism vitalist – la fel cum, bunăoară, încoronarea lui Prometeu nu ar fi putut avea loc fără moartea centaurului Hiron, al cărui sfîrşit consfinţeşte vindecarea omenirii. Secretul acestui perpetuum mobile este accesul la acel sentiment paroxistic de epuizare a resurselor existenţiale cît şi de convertire a ultimei picături de vitalitate în impuls esenţial pentru *reîncarnarea* prin cuvinte: „*doar aşa de dragul jocului de-a v-aţi ascunselea/ printre absenţe cu strigăte disperate/ cu ecoul întemniţat într-o bătaie de inimă*“ (*Extemporal*, p. 62).

Ionuţ Caragea mînuieşte cu artă diluţiile unui veritabil *homo 80/20* descris de logica principiului omonim al lui Richard Koch; autorul posedă o adevărată ştiinţă a surprinderii prin metafore a dozării eficienţei estetice a morţii, la fel cum un sinucigaş desăvîrşit duce măiestria gestului fatal pe culmile unei multiplicări infinite a tentativelor degustării: „*numai poetul ştie cînd frigul pătrunde/ în casa cuvintelor sale/ cînd inima i se strînge într-o poemă şi-aşteaptă/ sosirea primăverii/ odată cu cel mai vestit cititor/ doar moartea albă scrîşneşte sub tălpile celor curioşi/ grăbiţi să vadă chipul celui ce doarme/ în marmura crucii*“ (*Casa cuvintelor*, p. 58). E aici un joc cu principiile letale din care decurge condiţia umană (iubire, incest reprimat, fatalitate, expectativa autolitică a revelaţiei de *dincolo*, pînda semnelor devitalizante, privirea interioară încremenind, stingerea tandră a auzului după ce văzul, gustul, mirosul, curarizarea îşi părăsesc, primele, fiinţa gazdă). Finalitatea acestui joc cu tema morţii după care se lasă condus poetul nu este aceea de a epata un cititor emo, nici de a

trezi suavitatea filosofică a raţionaliştilor pozitivişti; intenţia autorului este, dimpotrivă, aceea de a se salva pe sine, cu sinceritate, din mrejele unei obsesii care îl învăluie cu tandreţe, alegerea între *a fi efemer sau a nu fi viu*: „*ne-am şters frunţile/ am mers mai departe şi au început/ să vorbească despre plecări fără întoarceri/ nimeni nu varsă o lacrimă/ la monumentul umbrelor*“ (*Monumentul umbrelor*, p. 57).

Întîlnirile cu ipostazele morţii din poezia lui Ionuţ Caragea, aşa cum le iradiază în text diversele intensităţi ale cuvintelor bine dozate spre a induce o poietică paradoxală şi acceptată cu seninătate, mi-au amintit nu o dată de ecourile încercate la lectura cărţii *Moartea astăzi*, volum coordonat de academician Basarab Nicolescu (editor, în colaborare cu Magda Stavinschi) şi publicat la *Editura Curtea Veche*, Bucureşti, 2008 (cu sprijinul Fundaţiei John Templeton). Sînt şi în acel volum cîteva texte poetice în care moartea e eroină insinuantă, într-un registru similar cu al lui Ionuţ Caragea, bunăoară la Horia Bădescu, în ale sale *Cîntece de viaţă şi de moarte*. Dar dacă în textul lui Horia Bădescu registrul morţii e doct şi grav („*La unul dintre capetele drumului naşterea,/ la celălalt moartea; / dacă între sine şi sine/ parcurge drumul,/ atunci viaţa/ nu este decît călătoria fără sfîrşit/ a morţii/ în propria naştere*“, p. 9), la Ionuţ Caragea se creează în urma cuvîntului *moarte* un siaj subtil ironic seren, chiar dacă în tonalitate estompată: „*timpul se măsoară de la un cuvînt la altul/ între cuvinte viaţa este la fel ca mortarul/ astfel se înalţă zidul/ dintre omul singur şi restul lumii*“ (*Umbră ajunsă cu cuţitul la os*, p. 56).

E o pendulare, ca la Eugen Ionesco, între *oroarea de a trăi şi oroarea de a muri*, dilemă care străbate ca un rîu capricios platforma de texte din această culegere de poeme patronată de un *Guru amnezic* ce face apel, însă, la reflexele hipermenzice ale literaturii traumelor existenţiale: „*secundele s-au*

adunat/ ca morţii-n cimitir/ aşteptînd numărătoarea/ inversă// degeaba// o nouă istorie începe/ istoria clepsidrei/ pe jumătate plină/ de lăcomia unui guru/ amnezic“ (p. 15). Interesant e faptul că punerea în scenă a tanatofiliei ce revrăjeşte tema finalului şi o transformă în fascinaţie se face pe un background vitalist, în care tonalitatea bucuriei se conjugă cu reflexele autohipnozei: „*eram furios şi pentru o vreme/ n-am mai privit malurile/ pînă cînd o femeie necunoscută/ privind prin mine pietrele/ a vrut să afle rostul pămîntului/ şi s-a lăsat să cadă/ ca o pană de codobatură/ ca o frunză de salcie*“ (*În altă viaţă am fost un rîu*, p. 16).

Semnele morţii sînt peste tot, la fel cum evenimentele subtile şi paranormale pot anunţa iminenţa unui seism semantic. Invocarea morţii vine precum staza într-o tăcere fluidă; e ceea ce rămîne după ce nu mai e nimic de spus (cf. Mallarmé). Moartea este pe alocuri un decorativism de scenă apocaliptică: „au murit cuvintele/ hoituri stau întinse la marginea drumului/ plouă/ sufletul resemnat aşteaptă finalul/ *viaţa îşi leapădă karma/ ca o piele de şarpe*“ (*Îngeri mincinoşi*, p. 18), dar poate fi şi o hiperbolă a excelenţei: „*moartea este singurul geniu/ în mînuirea timpului/ bumerang*“ (*Singurul geniu*, p. 24); alteori, moartea este temperatura soft de vindecare după febrilitatea unei existenţe sălbatice: „*viaţa este doar un sevraj, între două doze de moarte*“ (*Sevraj între două doze de moarte*, p. 26), dar poate fi şi o invitaţie la solemnitate: „*niciodată nu luăm moartea în serios/ fiorul acela ce trece prin şira spinării/ ca o cădere în gol în propriul vis/ în clipa aceea cînd atingem pămîntul/ şi totul se cutremură/ chiar şi pămîntul dinlăuntru*“ (*Niciodată nu luăm moartea în serios*, p. 37); nu arareori moartea este scena jocurilor de-a viaţa: „*moartea îmi imită dragostea/ cu un frison/ pleoapele îmi imită viaţa/ cu o clipire*“ (*Abandonat*, p. 45), dar moartea poate genera şi singurul sentiment de certitudine al unei homeostazii intraspe-

cifice, însoţind acel mesaj de filiaţie a arhetipului: „*prin sîngele meu sînt lăsate mesaje/ de la o boală la alta/ de la o celulă la alta/ moartea-şi aruncă plasele/ poate va prinde peştele gras*“ (*Timp coagulat*, p. 53)… Jocul acesta este infinit. Ionuţ Caragea este un descoperitor de scrieri exotice alcătuite din cuvinte şi litere generate de *alfabetul de oase al morţii*: „*paginile din noi rămîn necitite şi ajungem în biblioteca pămîntului/ devoraţi de viermii atotştiutori*“ (p. 54).

Într-un anumit punct culminant al metamorfozelor morţii, al jocurilor de schimb între Eros şi Thanatos, există un moment de luciditate, în care autorul pare să rezolve teama de moarte prin iubire, aşa cum o face orice psihanalist onest, dar mai ales se produce revelaţia gramaticii unei vieţi care ordonează totul, care face ca totul să ritmeze dintr-o dată printr-un act de coagulare semantică, care aduce armonia în spaţiile ce păruseră confiscate de disonanţă, care acoperă scena angoaselor cu prefigurarea unor legităţi ce dau sens şi imprimă structură: „*e viaţa şi subiect şi predicat/ e punctul o cădere de cortină/ şi noi sîntem cuvinte de duzină/ mergînd pe-un curs firesc… premeditat// e viaţa şi adverb şi complement/ e verbu-n care cercul se închide/ şi noi sîntem mirarea ce desfide/ fatalitatea timpului prezent*“ (*Supoziţii*, p. 43). Apariţia acestui text în volumul de faţă joacă rolul unei lumini magice care aruncă umbrele într-un scenariu de simboluri clasicizante după un acord de *credo* maiestuos. Sentimentul încercat e acela din clipa cînd Hefaistos nu îi ascunde lui Prometeu faptul că noaptea îl va îngheţa: „*Uscat de razele fierbinţi ale soarelui, vei vedea ofilindu-se floarea trupului tău. Noaptea va veni prea tîrziu pentru tine, ascunzînd ziua sub mantia ei de stele…*“

Revelaţiile traumei existenţiale coboară în textele scriitorului a cărui conştiinţă e dominată de suflul exilului; el este vlăguit de schizoidiile generate de barierele dintre culturile

traversate, de mareele ce străbat civilizaţiile confluente; el este strivit sub incongruenţele umane ale celui secţionat de legea disjungerii celor două lumi ca de o secantă ce separă două jumătăţi ce nu se mai regăsesc. Misterul acestei sciziuni dureroase se regăseşte, ca un cod de decriptare, la pagina 32, şi voi cita în întregime acest poem-cheie, intitulat *O patrie şi un mormînt*:

trăiesc durerea unei patrii
ca într-un sacru legămînt;
printre ventricule şi atrii
acelaşi sînge curge – sfînt.

trăiesc, privirea mi-e departe,
spre marea mea, spre răsărit;
trăiesc şi în această carte,
de-atîtea versuri răstignit.

trăiesc aceeaşi melodramă
prin vise şi prin alte vieţi,
ca plînsul unui dor de mamă,
ca roua unei dimineţi.

trăiesc cu ochii şi cu gîndul
la tot ce-a fost şi ce va fi;
trăiesc, cînd se termină rîndul,
pe firul unei agonii.

trăiesc blestemu-nstrăinării
prin alte lumi rătăcitor;
necunoscut sau dat uitării…
pe care limbă vreţi să mor?

În acest poem şi în acest volum, Ionuţ Caragea se plasează în locul geometric al celui ce moare şi se naşte în acelaşi timp, prin poezie şi prin limba română concurată de seducţia limbii franceze, dar şi prin jocurile incredibile la care îl expun iradierile civilizaţiei române mamă şi civilizaţiei francofone canadiene de adopţie: în limba română pulsiunea de a scrie despre moarte este mai mare, în timp ce limba franceză îl absoarbe cu mai multă uşurinţă înspre registrul iubirii.

Moartea este recursul ultim al răzvrătitului şi al evadatului; ea intervine ca un lanţ care reglează prin lungimea lui cantitatea de libertate pe care şi-o asumă autorul, iar poezia lui Ionuţ Caragea construieşte o cămaşă de forţă peste bucuria de a fi viu şi liber dar şi peste spaima de a fi străin şi liber. Preţul acestei libertăţi se transformă în negocierea eternă, ruminativă, a omului cu poetul.

Ionuţ Caragea a scris şi această carte, cum şi pe celelalte, dintr-un impuls selectiv, cu structurare. Am convingerea că s-a salvat, din nou, de la o moarte iminentă şi intensă, creativă. Ştiu că vor urma noi salvări, la care voi asista cu starea de atenţie vie a deţinutului din celula vecină. Captivitatea aceasta în obsesie este de fapt starea de maximă creativitate a unui poet ce se intensifică.

Angela Furtună

**Ionuţ Caragea*, *Guru amnezic*, © 2009, Ionuţ Caragea, Montréal; www.ionutcaragea.ro

Ordinul nemuritorilor

occidentul este paradisul care *ucide*
alcătuit din legi drepte şi persoane *perfide*
patria mamă coşmarul din care nu te mai *trezeşti*
ascunde-te-n tine şi de umbră să te *fereşti*
astfel ca iovi şi sisifi încercaţi de *dumnezeu*
batem la porţi şi ni se răspunde *mereu*
în costum la patru ace *cravată*
astăzi avem agenda-*ncărcată*
veniţi mîine *venim*
şi pe drum cu toţii *murim*

prostia ţine cont de *embleme*
întotdeauna ne-mbolnăvim de *sisteme*
care de care mai bine puse la *punct*
impozite chiar şi pentru sărmanul *defunct*
nu eşti sfînt dacă nu există profit
de pe urma ta o *avere*
te amăgeşte o viaţă începută cu vise
şi terminată cu luna de *miere*
bineînţeles că există *excepţii*
care confirmă *direcţii*
trepte *ierarhice*
pe căile *bahice*

aşa a căzut fructul din *pom*
şi piramida l-a ascuns pe marele *om*

ha –

*ha*ideţi să cinstim ordinul *nemuritorilor*
să bem un pahar pentru preşedintele *norilor*
*ha*ideţi să-l punem icoană
şi-n mijloc un mare semn de-*ntrebare*
să nu deranjeze pe careva figura prea *tare*
să nu miroasă prea tare-a *bărbat*
*ha*ideţi să trecem fiecare cu capul *plecat*
prin defileul săbiilor şi *ghilotinelor*
pînă la paradisul *scrutinelor*
tîrîş-grăbiţi cu şuturi în *fund*
fiţi fericiţi că pămîntu-i *rotund*
şi vă întoarceţi de unde *plecaţi*
înghesuiţi în doi metri *pătraţi*

taci muritorule *taci*
taci rimează cu *draci*
inima se-nvîrte-n tine ca o *ruletă*
prin luna aprilie ţi s-a prescris o *reţetă*
la sexy-blackjack ai primit o carte mai *mică*
atîţia ani ai trudit la dama de *pică*

ieşi afară muritorule
ieşi afară şi *strigă*
pămîntul te-aşteaptă şi începe să *frigă*

ha –

CUPRINS

Moartea ca nemurire în şi prin cuvînt 5

Ademenire 9
Cuvîntul în faţa căruia oamenii mor 10
Este o clipă de liniştită durere 11
Ecoul absurdului 12
Ferocitatea cuvîntului 13
Perpetuum mobile 14
Guru amnezic 15
În altă viaţă am fost un rîu 16
Îngeri mincinoşi 18
Inima mea ca o pasăre oarbă 19
Punctul pe i 20
Îngeri cu maturizare forţată 22
Sensul vieţii 23
Singurul geniu 24
Sevraj între două doze de moarte 26
Şi cîte cuvinte degeaba s-au spus 27
În sîngele meu se porneşte Jihadul 28
Poem în lipsa ta 29
Cenuşăreasa poeziei 30
O patrie şi un mormînt 32
Fidelitate 33
Poezeul cuvîntului 34
Marele maestru al binelui 35
Visînd nemurirea 36

Niciodată nu luăm moartea în serios 37
/? 38
Charon, rătăcitorul Charon 39
Poemul meu ca un tren 40
Osmoza rănilor 42
Supoziţii 43
Epave pe fundul mărilor interioare 44
Abandonat 45
Pământ, crisalide şi fluturi 46
Distanţa dintre iubire şi oameni 47
Ceai verde cu aromă de nemurire 48
Inimă umplută cu paie 50
Traficanţii de suflete 51
Dimineţi încornorate 52
Timp coagulat 53
Alfabetul de oase al morţii 54
Umbră ajunsă cu cuţitul la os 56
Monumentul umbrelor 57
Casa cuvintelor 58
Vînzătorul de ceasuri 60
Extemporal 62
În copacul sîngelui meu 63
Lacrima roşie 64
Anticipez o mişcare 65

A te salva mereu de la o moarte intensă, creativă, repetitivă 66

Ordinul nemuritorilor 73

fides

Colecţia EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustăţile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches* (ediţie bilingvă română/ engleză)
2. Miriam Muşat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireş*
4. Teofana Botoşineanu – *Şi eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiku*
7. Florin Ţupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Ţupu – *Catapeteasma interogaţiei*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes* (ed. bilingvă română/ franceză)
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru şi lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Ţupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never* (în limba engleză)
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iaşi, 2001* (ediţie plurilingvă)
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătăţii*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia Victor Lefter – *Eu, el, ea şi noi. Moi, lui, elle et nous* (ediţie bilingvă română/ franceză)
26. Mariana Zavati Gardner – *Şoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studenţească de poezie de dragoste*
28. Ionuţ Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuţ Caragea – *33 bis*
30. Ionuţ Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclosions. Ecloziuni* (ed. bilingvă română/ franceză)

32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuţ Caragea – *Dicţionarul suferinţei*
34. Ionuţ Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliana Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuţ Caragea – *Absenţa a ceea ce suntem*
37. Nicolai Ciobanu – *Toamnă*
38. Ionuţ Caragea – *Déconnecté*
39. Henri Meschonnic – *Poeme. Antologie 1972-2005*
40. Ionuţ Caragea – *Guru amnezic*

Editura FIDES, IAŞI, RO, UE
EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNCSIS
gsm: +40 740 04 99 91; editura_fides@yahoo.fr; http://www.fides.srw.ro

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

traficant de nisip
în spațiul îngust
al clepsidrei

secundele s-au adunat
ca morții în cimitir
aşteptînd numărătoarea inversă

degeaba

o nouă istorie începe
istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

(guru amnezic)

Editura FIDES
www.fides.srw.ro
editura_fides@yahoo.fr
ISBN 978-973-8930-50-6
9 789738 930506